

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
 ὑφιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν οὐγκράμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας
 καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6^{ος}.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΚΟΛΛΑΡΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 'Εν Ἑλλάδι λεπ. 15. - Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὅδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Ὀκτωβρίου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ 44

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 350)

— Ἐγὼ δὲν ἀπελπίσθηκα ἀκό-
μη, εἶπε ζωηρῶς ὁ Γεράρδος.
Τὸ καθήκον μας εἶναι νὰ υπάγω-
μεν νὰ τὴν ἐλευθερώσωμεν...
Ἀμὲ ὁ καίμενος ὁ Λεγκέν ;...
Ἄ, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἡ-
υχάσῃ, ἀν δέν μας εὕρῃ.
— Ἀησμονεῖς λοιπὸν, ἀγαπητέ

— Ναι, ἀλλὰ ἂν θυμώσουν ; Μὴ λη-
σμονῆς ὅτι ἐχομενὰ νὰ κάμωμεν μὲ θηρία

— Υπομονή! ἔειπεν ὁ ἱατρὸς Δωμόν-
δος. Ἄν δὲν εἰμποροῦμεν διὰ τῆς βίας
νὰ κάμωμεν τίποτε, θὰ μεταχειρισθῶμεν
ἄλλα μέσα, ἀλλὰ ἀρχὰ ἡ γρήγορα, πάν-
τοτε θὰ τοὺς υποτάξωμεν καὶ θὰ γίνω-
νται ἀληθεῖς κύριοι των. Ὅπως δὲ
ποτε, ἡ συμβουλὴ τοῦ Γεράρδου δέν

— Δηλαδή ;
— Παραδείγματος χάριν, ὁ κ. Βρανδεβένης ἀς διδάξῃ μερικὰς ἀπὸ τὰς συντάξεις τοῦ εἰς ἓνα Χονδροκέφαλον ποῦ νὰ ἔχῃ κλίσι· ὁ μπαμπᾶς ἀς μῦθῃ ἓνα ἄλλον εἰς τὴν τακτικὴν τοῦ πολέμου καὶ εἰς τὰ μυστήρια τῆς διοικήσεως· ὁ κύριος Βέμπερ ἀς μάθῃ εἰς ἓνα



«Ὁ κ. Βραχνδεβάνης εἶχε μείνῃ εἰς τὸ μαγειρεῖόν του, διὰ τὴν
προετοιμῆσιν γυνῆμα. . . . (Σελ. 350, στῆλ. α΄.)

τόν εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς. Ἐπαγρυπνοῦνται ἀπὸ πατρικὸν διευθυντὴν καὶ νοουθετοῦνται ἀπὸ εὐλαβῆ ἱερέα. Φωτίζονται, ἐργάζονται, μορφώνονται. Εὐρίσκουν ἐδῶ ὅ, τι δὲν εὗρον ἴσως εἰς τοὺς κόλπους τῶν οἰκογενειῶν των, οὔτε εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας, δυστυχῆ παιδιὰ, πτωχὰ καὶ ἀπόκληρα. Συνειθίζουσιν εἰς ἄλλην ζωὴν, μαθαίνουν τὴν ἀξίαν τῆς ἀρετῆς, ἐννοοῦν ποῖον εἶναι τὸ συμφέρον των, μετανοοῦν διὰ τὰς παρεκτροπὰς των, λησμονοῦν τὸ παρελθὸν των, ἀποβάλλουν τὰς κακίας των, καὶ γίνονται ἄλλοι ἄνθρωποι. Καὶ ὅταν λείγῃ ἡ ποινή των καὶ ἀποδίδονται εἰς τὴν ἐλευθερίαν, εἶνε πλέον ἀγαθοὶ καὶ μορ-

φωμένοι καὶ χρηστοὶ πολῖται, καὶ τόσον περισσότερο, ὅσον περισσότερο καιρὸν ἔμειναν εἰς τὸ Ἐρηβεῖον. Δύνανται τώρα νὰ ζήσουν ἐντίμως μὲ τὴν τέχνην, τὴν ὁποῖαν ἔμαθον ἐκεῖ-μέσα. Οὐδεὶς κίνδυνος πλέον νὰ ἐγκληματῇσιν καὶ νὰ ἐπιστρέψουσιν εἰς τὰς φυλακάς. Ἐσώθησαν!

Δὲν θὰ εἰς περιγραφήν σήμερον λεπτομερῶς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Ἐρηβεῖου. Οἱ παλαιότεροι φίλοι μας θὰ ἐνθυμοῦνται τὴν περιγραφὴν τὴν ὁποῖαν ἔδωσα πρὸ δύο ἐτῶν—τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1897,—ὅταν ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ Κατάστημα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν Ἐγκαίνων του. Ἐκεῖ παραπέμπω καὶ τοὺς νέους μας φίλους.

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ !



ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Τρικυμία δυνατή. "Ενας ναύτης ἀνέβη εἰς τὴν κεραίαν διὰ νὰ δέσῃ ἓνα πανί, ἐγλύστρησεν, ἐπαπατήσεν, καὶ πᾶρ' τον εἰς τὴν θάλασσαν!

"Ὡς πού νὰ τὸ ἐννοήσουν ἀπὸ τὸ πλοῖον, τὸν ἐσκέπασαν τὰ κύματα, καὶ πάει, ἐχάθη. Δὲν φαίνεται πούθενά...

Ρίπτουν μίαν λέμβον, ρίπτουν ἄλλην λέμβον...

— Νά, ἀπ' ἐκεῖ θὰ εἶνε!

— "Οχι, ἀπ' ἐκεῖ διακρίνεται κάτι...

— Τίποτε!

Ἄλλὰ πού εἶνε ὁ ναύτης; Κανένας ἀπὸ τὸ πλοῖον καὶ ἀπὸ τὰς λέμβους δὲν τον βλέπει... Τὸν βλέπετε σεῖς;

ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

"Ενας πλούσιος καὶ δυνατὸς ἄρχοντας, καὶ ἄλλο τόσο κακὸς, πού τον ἐφροῦντο ὅλοι, εἶδε καποτε μιὰ γυναῖκα πού ἔκλαιγε, καὶ τὴν ἐρώτησε τί ἔχει.

— Τί νὰ ἔχω, ἀφέντη μου, ἀποκρίθηκεν ἐκείνη, πού μου ἐφόρησε ὁ ταῦρός μου! Καὶ τώρα ποῖος θά μου σύρῃ τὸ ἀλέτρι γιὰ νὰ ὀργώσω τὸ χωράφι μου καὶ νὰ ζήσω;

— Μὴν κλαῖς, τῆς λέγει ὁ ἄρχοντας, καὶ ἐγὼ θὰ σου δανείσω ἓναν ταῦρο. Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴ τον κακομεταχειρισθῇς, γιὰτί ἓνα μῆνα θὰ γυρίσω νὰ μού τον δώσῃς, ὅπως σοῦ τον ἔδωσα.

Ἡ πτωχὴ ἐδέχθη τὴν συμφωνίαν, ἐπῆρε τὸν ταῦρο, καὶ ἐξακολούθησε νὰ ὀργώνῃ τὸ χωράφι της.

Σ' ἓνα μῆνα ἐγύρισεν ὁ ἄρχοντας καὶ ἐγύρεψε τὸν ταῦρό του.

— Νά τον, ἀφέντη μου, ὅπως μού τον ἔδωσες.

— Καλὰ! ἀμέ τὸ μωσχάρι πού ἐγέννησε;

— Ἐγέννησε; ! Μὰ γεννᾷ ποτέ ὁ ταῦρος;

— Καὶ παρχγεννᾷ μάλιστα. Ὁ ταῦρός μου ἐγέννησε, ὅσω τὸν εἶχες 'στὰ χέρια σου, καὶ μου ἐκράτησες τὸ μωσχάρι.

"Οχι ὁ ἓνας, ναὶ ὁ ἄλλος, ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσεν εἰς τὰ δικαστήρια. Ἀλλὰ σὲ κανένα ἢ πτωχὴν γυναῖκα δὲν ἐκέρδισεν. Οἱ δικασταὶ ἐφοῦντο τὸν πλοῦσιον καὶ δυνατὸν ἄρχοντα, καὶ πάντα τοῦ ἐρριχναν δίκην: Γεννᾷ ὁ ταῦρος!

Ἐγύριζαν ἀπὸ τὸ τελευταῖον πειὰ δικαστήριον, ἡ γυναῖκα ἀπελπισμένη, ὅταν ἦσαν 'στὸ δρόμον μερικὰ παιδιὰ πού ἔπαιζαν κ' ἐκεῖνα τὸ δικαστήριον.

— Τὰ ρωτᾷμε; λέγει ὁ ἄρχοντας.

— Τὰ ρωτᾷμε! λέγει ἡ γυναῖκα.

— Δέν μου λές, παιδί μου, — ρωτᾷ ὁ ἄρχοντας τὸ παιδί πού ἔκλινε τὸν Πρόεδρον, — γεννᾷ ὁ ταῦρος;

Τὸ παιδί ἔχαμογέλασε, ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ ἀποκρίθη:

— Γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἐγὼ δὲν ξέρω ὁ πατέρας μου εἶνε ἱκανός.

— Καὶ πού εἶνε ὁ πατέρας σου;

— Ἐκεῖ πέρα 'στὴ λίμνη' παραρτᾷ λάγει νὰ μὴν ἔβγουν τὰ ψάρια καὶ μὴ φάγουν τὸ σιτάρι.

— Μπα! καὶ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἔβγουν τὰ ψάρια ἀπὸ τὸ νερό; ἐρωτᾷ ὁ ἄρχοντας.

— Καὶ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ γεννᾷ ὁ ταῦρος; ἀποκρίνεται τὸ παιδί.

Τελοσπάντων! Ἡ πτωχὴ γυναῖκα εἰς τὸ παιδικὸν δικαστήριον εὗρε τὸ δίκην της.

Α) ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 345.)

Ὁ Λουδοβίκος Νοαρμών ἐδέθη σιγῇ κατὰ μὲ δυνατὰ σχοινία, τὰ ὅποια τῷ ἀφῆρουν πᾶσαν ἐλαυθερίαν κινήσεως, καὶ δὲν τῷ ἐπέτρεπον παρὰ μόλις νὰ βαδίξῃ. Εἰς τοιαύτην κατάστασιν, τὸν μετέφεραν εἰς μικράν τινα οἰκίαν, ἐλεινοῦ ἐξωτερικοῦ, καὶ τον ἐνέκλεισαν εἰς ἓν μικρὸν δωμάτιον.

Ἀμα εὗρέθη μόνος, ἡ πρώτη του σκέψις ὑπῆρξε νὰ παλλαχθῇ ἀπὸ τὰ δεσμά του, καὶ ἤρχισε νὰ ἐργάζεται πρὸς τοῦτο δραστηρίως, προστριβὼν τὰ σχοινία εἰς τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου, διὰ νὰ τα φοίρῃ. Μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἠνοιχθῇ καὶ ἓνας ἰσπανὸς χωρικός εἰσῆλθεν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε ζωῶδη, μογχοτῆραν καὶ ἀπεχθὴ τὴν φυσιογνωμίαν, ἐφοροῦσε δὲ ράκη ἐλεινὰ, τὰ ὅποια τὸν ἔκαμαν ἀκόμη ἀπεχθέστερον.

Ἐκύτταξε τὸν μαρκήσιον ἀγρίως καὶ τῷ εἶπεν ἰσπανιστῇ:

— Γάλλε, βρωμόσκυλο, εἶσαι δικός μου ὁ κ. Ἐγγλέζος σὲ παρέδωκεν εἰς ἐμένα, καὶ τώρα ἐγὼ θὰ ἐκδικήσω ὅλα μου τὰ ἀδέλφια πού τα ἐσκότωσαν οἱ στρατιῶταί σου!

Ὁ Νοαρμὼν ἔμεινεν ἀπαθὴς καὶ ἐτήρησε σιγὴν περιφρονητικὴν. Ὁ χωρικός, ὀργισθεὶς διὰ τὴν ἀπάθειάν του, τὸν ἐξύβρισε βαναύσως, καὶ ἔπειτα, λυσσῶν, τὸν ἐκτύπησε μὲ τὸ μαστούνι ὁ του.

— Δεῖλέ! ἀνέκραγεν ὁ μαρκήσιος: ἂν δὲν ἤμουν ἔτσι δεμένος, δὲν θὰ εἶχες τόσον θάρρος, καὶ θὰ σ' ἔκαμνα νὰ πληρώσῃς ἀκριβὰ τὰς ὕβρεις σου!

Ὁ ἰσπανὸς ἤρχισε νὰ γελά, διότι ὁ Λουδοβίκος τῷ εἶχεν ἠκολούθησιν εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου, καὶ ἡ ἰδέα ὅτι ὁ δεσμώτης ἐνδοῖε τὰς ὕβρεις του, τῷ ἐπροξέει μεγάλην χαρὰν.

— Ἄ, ἐφώνησε· βλέπω λοιπὸν ὅτι προῦμε νὰ κουνεντιάσωμε.

— Ὅμιλει μόνος σου, ὑπέλαθεν ὁ Νοαρμὼν περιφρονητικῶς, ἐγὼ δὲν θὰ ἀπαντήσω πλέον.

— Θὰ σε ἀναγκάσω, εἶπεν ὁ ἰσπανός· βασιανιστήρια θὰ σε κάμουν νὰ λύσῃς τὰ γλῶσσά σου, θέλωντας καὶ μὴ.

Ὁ μαρκήσιος εἰσώπησεν, ἀπαθέστατος. Δέν τον ἀπασχολεῖ τώρα, παρὰ τὸν ἡ σκέψις, πῶς νὰ παλλαχθῇ ἀπὸ δεσμά του. Δυστυχῶς τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχε εὐκολόν· αἱ χεῖρές του ἦσαν δεμένες ὀπίσω, δὲν ἤμποροῦτε νὰ τὰς κινήσῃς διόλου, ἔπρεπε δὲ καὶ νὰ προσέχη μὴν ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ δημίου. Ἦρξεν ἐπίμετρον τῆς ἀτυχίας, ὁ ἰσπανός, μανιώδης διὰ τὴν περιφρονητικὴν διαφορίαν τοῦ θύματός του, ἐδημάτιζεν πᾶνω κάτω εἰς τὸ δωμάτιον, παράφορος, καὶ ἄρκτος μέσα εἰς τὸν κλωδὸν τῆς.

Προφανῶς ἦτο βυθισμένος εἰς σκέψεις· Ἐσυλλογίζετο εἰς τί βασιανιστήρια ἔπρεπε νὰ υποβάλῃ τὸ θῦμά του. Ἄλλ' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπλησίαζε τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ μαρκήσιος ἐξηκολούθει νὰ προστριβῇ κρυφίως τὰ σχοινία. Ἀλλοῖμονον ἂν ἐρριπτεν ἐκεῖ ὀπίσω ἓν βλέμμα! Πᾶσα ἐλπίς θὰ ἐχάνετο... Διὰ τοῦτο ὁ Νοαρμὼν ἀπεφάσισε, διὰ νὰ πασχαλίσῃ τὴν προσοχὴν τῶν δεσμοφύλακός του, νὰ τῷ ἐμῆλθῃ, μεθ' ὅλην τὴν ἀγρίαν τὴν ὁποῖαν ἤσθα-νετο.

— Εἰμπορεῖτε, ἂν ἔχετε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μοῦ χαρίσετε τὸ θῦμά σας; τῷ εἶπε.

— Τὸνομά μου εἶνε Λούης Καρμόνας· ἔχω ὅμως καὶ ἓνα παρατσούκλι: Μπόγιας τῶν Γάλλων.

— Μισεῖτε λοιπὸν πάρα πολὺ τοὺς συμπολίτας μου, κύριε Λούη Καρμόνα· ἀλήθεια, ἔ;

— Αὐτὸ θὰ το ἰδῇς πολὺ γρήγορα!

— Ἄ μπᾶ! ἐγὼ νομίζω ὅτι σὲ λίγο θὰ γίνωμεν οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου. Ἀμα μὲ γνωρίσετε καλλίτερα, θὰ ἰδῇτε ὅτι δὲν ἔχω ἄδικον...

Ὁ χωρικός ἐκπλαγείς κατ' ἄρχας διὰ τὴν αἰφνιδίαν μεταβολὴν τοῦ δεσμώ-του, ἐσκέφθη ὅτι ἤθελε νὰ τον δωροδοκῇ, καὶ ἀπεκρίθη μὲ νέας ὕβρεις καὶ μὲ νέας ἀπειλάς.

— Ἐλάτε τώρα ὑπέλαθεν ὁ μαρκήσιος· μὴ θέλετε νὰ προσποιήσθε τὸν καλὸν ἢ συμπαθεῖς φυσιογνωμία σας διαφεύδει τοὺς τρόπους σας. Εἰμαι βέβαιος, ὅτι ἂν σας παρακαλέσω ὀλίγον θά μου κάμετε μίαν χάριν πού θὰ σας ζήτησω.

Καὶ μετ' ὀλίγον πρόσθεσε:

— Φαντασθῆτε, ἀγαπητέ μου κύριε Λούη, ὅτι δὲν ἔβαλα τίποτε 'στὸ στόμα

μου ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ· δηλαδὴ πεθαίνω τῆς πείνας· ὥστε, ἂν εἴχατε τὴν καλοσύνην νὰ μοῦ προμηθεύσετε ἓνα κομμάτι ψωμί καὶ ἓνα ποτήρι νερό, θὰ σας ἐχρεωστοῦσα τὸ καλλίτερον γεῦμα τῆς ζωῆς μου!

Ὁ Νοαρμὼν ἤλπιζεν ἀμυδρῶς, ὅτι δὲν θὰ τῷ ἠρνοῦντο νὰ ἀναλάβῃ δυνάμεις διὰ τὰ προαγγελθέντα βασιανιστήρια, καὶ ἐλογάριαζε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἀπουσίας τοῦ δημίου, — ὁ ὁποῖος θὰ ἐξῆρχετο πρὸς εὑρεσιν τροφίμων, — διὰ νὰ ποτελειώσῃ ἐν τῷ μεταξύ τὴν ἐργασίαν του, καὶ νὰ θρῶσῃ τὰ δεσμά τῶν χειρῶν.

Δυστυχῶς ἐλογάριασε χωρὶς τὸν ξενόδοχον. Διότι ὁ καλοκάγαθος κύριος Καρμόνας, εὐρὼν εἰς τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Γάλλου νέου μέσον διὰ νὰ τον βασανίσῃ, ἤρχισε νὰ γελά σατανικῶς· κατόπιν ἐβγαλεν ἀπὸ ἓν ἐρμάρι ὀλίγον μαῦρον ψωμί καὶ μερικὰ κρομμύδια, τὰ πα-



• Σιγά, ἀγαπητέ μου φίλε, δὲν εἶνε καμία βία... (Σελ. 358, στίχ. α'.)

ρέταξεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, ἔβαλε καὶ μίαν καράφην μὲ νερόν καθαρὸν, ἐκάθησεν ἡσυχᾶ· ἡσυχᾶ, ἔστυεν ἀπὸ τῆς ζωῆς του μίαν μάχαιραν, ἐκοψε τὰ ἐκλεκτὰ ἐκεῖνα φαγητὰ, καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ μὲ μεγάλην ὀρεξιν καὶ εὐχαρίστησιν.

Μολοντοὶ ἠγνῶε τὴν μυθολογίαν, τὸ μῦθός του ὅμως τὸν ἔκαμεν ἐφευρετικώτατον, καὶ ὁ ἄθλιος ἐπενόησε τὸ μαρτύριον τοῦ Ταντάλου!

Ὁ μαρκήσιος ἐκρυψεν ὅσον ἤμποροῦσε τὴν δυσἀρεσίαν του· ἄλλ' ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ θέαμα ἐκεῖνο πολὺ ὀλίγον τὸν ἐγοήτευσεν... Ὅσον χονδροειδὲς καὶ ἂν ἦτο τὸ λιτὸν γεῦμα τοῦ δημίου, θὰ ἐπληρώωνεν ὅσα-ὅσα διὰ νὰ το συμερι-

σθῇ, διότι πραγματικῶς ἤρχισε νὰ τον

βασανίζῃ ἡ πείνα, καί, ἀκόμη χειρότερον, ἡ δίψα. Ὅπωςδὴποτε ἐσιώπησε, καὶ ἐπαφελόμενος τῆς ἀπροσεξίας τοῦ ἐχθροῦ, ἐξηκολούθησε τὴν προστριβὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Ἐπιτέλους ὁ Καρμόνας ἐχόρτασεν. Ἀπέβησεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν μάχαιραν, ἐσήκωσε τὴν καράφην, τὴν ἀδίασεν ὀλόκληρον σχεδὸν εἰς τὸ στόμα του, ἔπειτα ἐτεντώθη, ἐχασμήθη θορυβωδῶς, ἐβγαλε τὰ καπνὰ του καὶ ἔστρηψεν ἓνα σιγάρον, — τὸ ἀπαραίτητον συμπλήρωμα παντὸς ἰσπανικοῦ γεύματος.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς πού το ἤναπτεν, ὁ Νοαρμὼν ὤρμησε μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς, ἤρπασε τὴν μάχαιραν ἀπὸ τὸ τραπέζι, καὶ τὴν ἀκούμνησεν εἰς τὸ στήθος τοῦ χωρικοῦ, τὸν ὁποῖον ἐδραξεν συγχρόνως ἀπὸ τὸν λαμῖον.

— Μιὰ λέξι νὰ πῆς, μιὰ φωνὴ νὰ βγάλῃς, σ' ἐτελείωσα! ἐφθύρυσεν.

Ἐῖτε ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν, εἶτε ἀπὸ τὸν φόβον, εἶτε ἀπὸ τὸ σπρίγγιμον τῆς ρωμαλέας χειρὸς τοῦ ἀντιπάλου, ὁ Μπόγιας τῶν Γάλλων ἀπέμεινεν ἀκίνητος ἐντελὼς καὶ ἀναυδός. Τὸ πρόσωπόν του ἐφούσκωσεν, ἐγίνε κατακόκκινον, φαίνεται δὲ ὅτι ἂν ὁ Λουδοβίκος Νοαρμὼν δὲν ἐξέσφιγγεν ὀλίγον τὰ χαλκιδάνα δακτυλά του, ὁ δὸν Λούης Καρμόνας θάπε-θνησκεν οἰκτρῶς καὶ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του ὁ κακόμοιρος!

Ἄλλ' ὁ σκοπὸς τοῦ μαρκησίου δὲν ἦτο ποσὸς νὰ στερήσῃ τὴν ἰσπανίαν τοῦ γενναίου τούτου τέκνου τῆς· τὸ σχέδιόν του ἦτο ἄλλο. Καὶ ἤρχισε νὰ κόπῃ τὰ δεσμά, τὰ ὅποια ἐσφριγγόν ἀκόμη τοὺς πόδας του, ἐξακολουθῶν νὰ κρατῇ ὀλονὲν τὸν ἀντίπαλόν του, καὶ λέγων:

— Ἀγαπητέ μου κύριε Λούη, δὲν σας εἶπα ὅτι σὲ λίγο θὰ γίνωμεν οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου; Νά το! Μοῦ φάνεσθε τώρα πολὺ-πολὺ λογικός, καὶ ἡ ἀγαθὴ καὶ εἰλικρινὴς φυσιογνωμία σας ἐπιβεβαιώνει τοὺς λόγους μου. Νά, εἰσθε καλὸς· διότι ἂν εἴχατε τὴν ἀνοησίαν νὰ προσποιήσθε ἀκόμη τὸν κακόν, θὰ σας ἔχωνα τὸ μάχαρι μεταξύ τῆς πέμπτης καὶ τῆς ἑκτης πλευρᾶς, καὶ τότε καλὸ ξημέρωμα! ἐτυχεῖς, ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς εἴμεθα φίλοι καὶ εἰς ζωὴν καὶ εἰς θάνατον! ψέματα;

Ὁ ἰσπανὸς εἶχε γίνῃ πελιδνὸς ἀπὸ τὴν λύσασιν του.

— Ἀναγινώσκω εἰς τὰ μάτια σας, καλὲ μου φίλε, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβίκος, ὅτι ἔχετε τὴν μεγαλητέραν ἐπιθυμίαν νὰ με λυτρώσετε ἀπὸ τὰ χεῖρα τῶν ἀγγλῶν οὐσσάρων. Ἡ συστολὴ σᾶς

καλὴν ἔστω.

— Ἀναγινώσκω εἰς τὰ μάτια σας, καλὲ μου φίλε, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβίκος, ὅτι ἔχετε τὴν μεγαλητέραν ἐπιθυμίαν νὰ με λυτρώσετε ἀπὸ τὰ χεῖρα τῶν ἀγγλῶν οὐσσάρων. Ἡ συστολὴ σᾶς

